

LBRIS

We know
books

Dana Stupar

**IUBIRI DE PUS
PE RANĂ**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

UNU

“V-ați rănit?” mă întreabă un ospătar drăgălaș, cu ochii mari, de culoarea mierii și cu buzele indecent de sexy. Terasa unde mi-a dat întâlnire Sabin are aleile pietruite și deloc potrivite cu încălțăminte mea. Nici cu hainele, dacă stau să mă uit mai bine. În zona de la intrare părea mai frumos, dar Sabin mi-a spus că mă așteaptă în curtea din spate.

“Aaa, nu cred, noroc că m-ai prins!” Mă repliez rapid, dar simt că verticala mea e ușor aplecată. Mă uit în jos, tocul mi s-a desprins de talpă pe jumătate și pare frânt, ca o inimă de adolescentă. Inspir cu putere și zic cu un calm englezesc antrenat:

“Iaca s-a *rupt* ghinionul.” Tânărul mă privește lung și îmi lasă impresia că nu a prins ideea. “Sunt așteptată de un domn pe nume Sabin.”

“Da, domnișoară,” zice ospătarul, pe al cărui ecuson scrie *Lorry*. Are părul blond ca spicul de grâu și gura senzuală.

Da' mă mai uit mult la gura lui?

“Vă puteți ține de brațul meu,” zice numitul Lorry și îmi întinde o acoladă lungă și bronzată enervant de frumos. Mă agăț de brațul lui politicos și îmi continui, ușor săltat, mersul spre curtea interioară. Ajungem la colțul clădirii și, după un pas, în fața ochilor mei se arată imaginea meselor din spate. Verzi, din plastic, cu scaunele având picioarele mai faultate decât tocul meu. *De ce n-o fi rămas în față, unde mesele erau mai elegante?*

Sabin, coborând paharul, mă întâmpină cu vocea puțin mai ridicată decât ar fi politicos:

“Ce-ai pățit, Sandra?” Tânărul chelner își retrace ușor brațul, probabil crezând că distinsul cavalier ce mă așteaptă se va ridica, dar mâna lui face un viraj neașteptat și mai soarbe o gură cu poftă din pahar, apoi îl lasă pe masă. Eliberat, îi face semn lui Lorry: “După ce o parchezi pe duduia, mai adă unul. Tu ce bei, Sandra?” mă întreabă senin, făcând total abstracție de acrobația mea să ajung la masă într-un picior, sprijinită de tânărul ce aduce bine cu un zeu grec.

“Bună, Sabin,” îi zic, “păi să văd ce este în meniu.”

”Ei, lasă meniul! Ce bei de obicei, că eu sunt pe whisky”, continuă să mă uimească cu dialogul relaxat.

“Un mojito,” îi spun tânărului Lorry și mă așez pe scaun. De la nivelul mesei, decorul pare și mai deprimant. Aici nu este vegetație. Oftez la amintirea nukului imens de la intrarea în curtea restaurantului, la mirosul glicinei întinse pe gardul din partea stângă. Doar umbra clădirii face locul cât de cât suportabil.

“Da' ai probleme la picioare? De ce șchiopătezi?” insistă Sabin

cu întrebarea la care nu a primit răspuns.

“Am călcat strâmb pe alee, mi s-a dezlipit tocul și...”

“Ei, lasă că ai tu bani și-ți cumperi alții. Țștia-s destul de colorați, dacă mă întrebi pe mine, ia și tu niște pantofi mai zdraveni, cu talpa mai bună. Precis au fost ieftini dacă s-au rupt de la atât.”

Ușoare flăcări se pregătesc să-mi iasă pe nări, dar le rețin și încerc să nu arăt starea ce-mi dă târcoale. Sandalele mele Giuseppe Zanotti numai ieftine nu au fost.

“Mă, ce chestie, să ne întâlnim după atâția ani – câți sunt, nouă? – de când am terminat facultatea?” începe Sabin.

Mă uit înspre el și abia acum văd cum e îmbrăcat. Tricoul albastru, pensionat de mult, cu guler și trei nasturi, îl fac să pară coborât recent din autobuzul care aduce muncitorii de pe șantier. Fața, deși la fel de frumoasă cum mi-o aminteam, are multe riduri în jurul ochilor, cu cearcăne adânci și lungi. Barba, îngrijită și tunsă regulamentar, e singurul aspect al înfățișării care îmi amintește de studentul arătos de altădată.

“Știi, alaltăieri după ce ne-am intersectat la mall,” continuă el, “am stat și m-am gândit. Poate acum e timpul nostru. În facultate eram eu însurat, pe urmă te-ai măritat tu, dar uite cum e viața. Ne-am regăsit acum, fiecare ieșit din relațiile păguboase în care am fost.”

“Mda...” apuc să zic, când, tânărul Lorry ne întrerupe și pune pe masa noastră băuturile de pe o tavă și două farfurii de aperitiv.

“Mi-am permis să comand o porție de *caprese*, ciugulim puțin înainte de mâncare, să nu bem pe stomacul gol. Hai noroc și bine ne-am reîntâlnit!”

Ciocnesc încurcată, mintea mi se golește și nu găsesc ce ar fi mai potrivit să răspund. Dar nu pare deranjat de mușenia mea și ia o gură zdravănă din whiskyul în care plutesc două cuburi de gheață. Sorb și eu puțin din paharul meu. Mojito e bun. Măcar atât. Mă gândesc cum să fac să plec cât mai repede din peisaj. *Ce-o fi fost în capul meu?*

“Unde lucrezi?” Îl întreb, provocându-l să vorbească, să am timp să-mi gândesc scena ieșirii.

“He-he, lucrez de acasă, cum se zice acum. Adică, și mai mișto, nu lucrez nici măcar de acasă.” Un zâmbet larg i se deschide pe față și privirea mi se lipește de o carie indecentă pe incisivul din dreapta. *Of, mama privighetorii.* Ca tratați cu Superglue, ochii mei devin captivi pe imaginea dintelui bolnav. Îmi las privirea în jos, să schimb cadrul, dar vocea lui mă forțază să mi-o ridic și-mi zboară, ca racheta, spre gura ce scoate sunetele pe care abia dacă le mai aud.

“...șiii după ce am divorțat de nesimțita de Anastasia, care și-o trăgea cu șoferul de la firmă, i-am pus condiție, că altfel nu semnez nimic, să-mi dea alocație de *soț abandonat*. Că eram asociați jumi-juma la firmă. Acum stau acasă și toanta îmi virează în fiecare lună o mie de parai în cont. Da’ tu, pe unde îți etalezi nuri și neuronii?”

Fix atunci apare Lorry care, la auzul ultimei propoziții, capătă o culoare incandescentă în obraji. Îl văd că vrea să se întoarcă. Adică încearcă, fiindcă Sabin, aruncând o roșie de pe platou în gură și storcînd-o cu dintele cariat, îi spune:

“Ceva ulei de olivă nu ne dai?”

“Aduc acum,” spune el repede și se face nevăzut.

Bucuria cu care mănânc roșiile de când mă știu e pusă la grea încercare. O durere surdă începe să-mi pulseze în tâmples și decid să nu mai comentez, caut în continuare un *escape plan*. Sexul pare deja o chestie total neatractivă cu specimenul din fața mea. Iau meniul de pe masă și mă uit el ca și cum aș deschide un oracol de la care aștept o soluție.

La masa noastră revine Lorry cu încă un pahar de whisky pentru Sabin. Nu-mi dau seama când l-a terminat pe celălalt. Sau cum de a știut ospătarul să-i aducă încă unul.

“Deci, ce mâncăm?” îmi zâmbește și îi văd din nou dinții în război cu stomatologul. Simt că mi se face rău. *Măi, frate, dar chiar în halul asta am ajuns*, nici la blind date pe Tinder n-am nimerit așa prost.

“O salată Caesar,” îi spun tânărului ospătar, privind-l cu simpatie. Are dinții frumoși, curați. Între el și Sabin pot să fie maxim 10 ani diferență, nu-i dau mai mult de 22, dar par din secole diferite.

“Și dumneavoastră?” îl întreabă timid tânărul pe Sabin.

“Păi, stai să mă uit, ce mă grăbești?” Îl apostrofează, iar ospătarul se îmbujorează. “Să vedem, hmmm, antricot de vită, 285 de lei... da’ cu ce-l faciți, frate, de e așa de scump? Cu aur?”

“E vită argentiniană,” încearcă ospătarul să-i explice.

“De banii ăștia îmi cumpăr un kil jumate de la Auchan. Niște șarlatani, ăștia cu restaurantele. Dă-mi o ceafă de porc și niște cartofi pai, cu mujdei lângă. Și pune și două beri mari la draft, prima e în loc de apă după whisky,” zâmbește cu subînțeles și îmi face cu ochiul. “Tu doar așa, ca vrăbiuța, o salată? Ce-i drept arăți beton. Ți-ai pus țâțe? Că parcă în facultate nu erai așa pieptoasă.”

Privesc spre ospătar. Pe fața lui au apărut pete roșii mari și pe frunte scîlpesc mici broboane de sudoare. Se întoarce cu spatele la noi și se îndepărtează rapid. Cred că îi e destul ce a auzit. Eu simt că mă lasă nervii și-mi vine să plec pur și simplu de la masă. Rezist tentației, mă ridic și-i spun că merg la baie, mi-am făcut deja un plan.

Mă îndrept cu mersul dezechilibrat pe o parte de la tocul dezlipit spre tăblița cu semnul ce indică toaletele, fără să ratez gestul lui Sabin, care se scobește în nas. Gata, de-acum nu mai e nicio îndoială. Trebuie să plec cât mai rapid din coșmarul ăsta. Intru în toaletă și îmi scot telefonul. Observ cu stupeoare că mai am 3% baterie. Sper să îmi ajungă să îi scriu Oanei, asistenta mea. Tastez rapid *SOS*, semnalul nostru că trebuie să mă anunțe că au sunat-o de la birou și i-au zis că s-a spart o conductă. În trecut, această stratagemă a funcționat. Îmi spăl mâinile și mă privesc în oglindă. Părul meu șaten, lung și creț coboară rebel pe umeri făcând un contrast frumos cu bluza roz-pal cu dungulițe foarte subțiri, argintii. Bine că m-am îmbrăcat ca o zână să-l întâlnesc pe broscoiul ăsta. Am convingerea că imaginea cu bluza lui pătată cu ceva de o culoare ciudată și incisivul cariat o să mă bântuie. Pe ăsta și de-l pupă acum zece prințese nu se transformă în prinț. Mă șterg bine cu ultimul șervet de hârtie pe care mi-l aruncă dozatorul plictisit și ies, sperând să se sincronizeze întoarcerea mea cu telefonul salvator al Oanei. Mă așez la masă sub privirea lascivă a lui Sabin și fix atunci se aude un sunet, dar, telefonul se închide, înainte să apuc să văd cine a sunat.

Fără un alt plan de back-up, sunt pierdută. Îl caut din priviri pe ospătar. Vine spre masă cu salata mea, ceafa și berile pentru

Sabin. Un miros înțepător de usturoi umple aerul.

“Aveți cumva încărcător de Samsung?” Întreb, cu vocea unui condamnat la moarte, spunându-și ultima dorință.

“Nu știu, mă duc să caut,” răspunde ospătarul cu ochii mari, ceea ce mă face să mă gândesc că doar amână un răspuns negativ. Îmi vine să-mi plâng de milă.

“Lasă telefonul, ce să faci acum cu el! Mâncăm noi și vedem după aia ce faci, să nu ți se răcească salata,” îmi face cu ochiul, dezvelindu-și din nou dinții neîngrijiți.

“Poftă bună,” îi zic, înghițind cu greu. Din fericire, salata arată bine și, după ce iau prima înghițitură, îmi zic că acum asta e, mai dai și rateuri.

“Da’ zi-mi de tine, te-ai măritat? Parcă așa am auzit de la un amic comun? Ceva nasol cu un escroc.”

“Mda, a fost o experiență deosebită, dar foarte scurtă. Din fericire, a trecut,” fac eu pe relaxata. Acum chiar că nu mai am chef nici de mâncare, nici de el, ci doar să plec cât mai rapid acasă să fac un duș. Toată întâlnirea asta m-a făcut să transpir, iar hainele s-au lipit de mine. Îmi ridic ochii să văd dacă nu apare ospătarul cu încărcătorul salvator, la timp să-l văd pe Sabin cum își scoate din gură un zâgrci, trăgând de el printre dinți și stropindu-și barba și obrazul cu grăsime. Îmi dau lacrimile când revine tânăruț timid și îmi arată cu un zâmbet victorios încărcătorul. Îl apuc rapid cu o mână și îmi stă inima în loc. E alt model.

“Nu e bun,” îi spun băiatului, “ăsta e modelul vechi, am nevoie de un USB-C.” Îi dispare zâmbetul de pe buze, se înroșește, iar în ochi îi apare o umbră de tristețe.

“Doar pe acesta îl avem.”

Sabin se scormonește în borseta ce o avea pe scaunul de lângă el, ca și cum mai aveam nevoie de încă un obiect care să-mi distrugă total tabloul despre el, și scoate de acolo un cablu destul de uzat:

“Hai că am eu unul din ăla, C, cum zici, acum mi-am amintit.” Îmi vine să chiuu. *Ți-ai săpat singur groapa, fraiere, cu borseta ta cu tot*, dar apuc în grabă cablul. E vâscos, însă refuz să mă gândesc ce lichide l-au acoperit. Mă uit fix în ochii ospătarului. Acesta îmi arată cu privirea spre o masă de lângă peretele restaurantului dinspre noi, în dreptul căreia e o priză exterioară. Mă ridic rapid, calc strâmb cu tocul meu dezlipit, scot un icnet, dar nu mă opresc, pare că e ultima mea șansă. Pun încărcătorul în priză, conectez cablul la telefon și aștept să pornească. Introduc rapid parola și las să-mi iasă o expirație profundă. Sunt din nou stăpână pe viața mea.

Bag telefonul în priză și aparatul sună imediat, de parcă apelul aștepta pe firul de curent. Mă bucur sincer că e mama la telefon, deși, de obicei, mă enervează când mă sună. Acum oricine e un pai de care simt nevoia să mă agăț.

“Bună, mama, totul e ok?”

“Ce-ai pățit, fata mea, te-ai lovit la cap? Normal că sunt ok, te-am sunat doar să-ți amintesc că exist, n-am mai vorbit de zece zile, nu ai băgat de seamă.” zice cu viteză.

“Ah, îmi pare rău, vin chiar acum la tine, te îmbrățișez, hai că fug la farmacie și ajung rapid.”

Închid și trag de firul încărcătorului, sperând ca mama să nu mă sune din nou. Probabil acum stă și se întreabă dacă nu

cumva fică-sa se droghează.

“Ce s-a întâmplat?” mă ia la rost Sabin, cu ochii mari și cu o cută între sprâncene, “Să nu îmi zici că pleci?”

“Ba da, m-a sunat mama și trebuie să-i duc niște medicamente. Are o migrenă groaznică și nu se poate da jos din pat.”

“Să-mi bag! Ce nasol, pe când ne simțeam așa bine! Putem să ne vedem după ce îi duci medicamentele. Unde stai? Vin eu direct la tine, după ce termin de mâncat și mai beau o bere. Să încheiem seara cum trebuie,” și-mi face iar cu ochiul.

Parcă m-a lovit pe mine migrena imaginară a mamei, dar înghit și îi spun:

“Nu cred, la cum o știi pe mama, nu mă va lăsa să plec de la ea.” Nu mă deranjez să îi spun că îmi pare rău că îl las baltă. Mă întind după poșetă, iar el fluieră după ospătar:

“Hei, amice, adă încă o bere și nota rapid că femeia pleacă.”

Mă oripilez la auzul cuvintelor lui, îmi îndrept mâna spre poșetă, scot cardul, iar el continuă foarte sigur:

“Facem pară-pară, așa-i? Suntem moderni, nu mai e ca pe vremea bunicilor când bărbatul ducea tot greul.”

Încerc să-mi opresc ochii să-mi sară din orbite și dau ușor din cap, în timp ce spun:

“Desigur, plătim nemțește,” și-mi trece prin minte că plata asta o pot trece la cheltuieli de tipul *învățătură de minte* să nu mai ies cu tipi din trecut, despre care tot ce știu acum e doar ce mi-am imaginat, himere pe două picioare. Privirea îmi alunecă sub masă, spre picioarele lui încălțate cu sandale sub care se țin niște șosete albastre verișoare cu tricoul. Omul e asortat, ce să zic. Salata mea a rămas mai mult de jumătate pe masă, iar el se